

Súd: Najvyšší správny súd SR  
Spisová značka: 7Svk/22/2024  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3022200369  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková  
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:3022200369.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu Mgr. Michala Novotného a JUDr. Petry Vysaníkovej, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 14, 850 00 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Hviezdoslavova 3, 911 01 Trenčín, za účasti ďalšieho účastníka: Senginer SK, s.r.o., so sídlom Jiráskova 2, 851 01 Bratislava, IČO: 35 936 584, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Barger Prekop, s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OOP3-2022/040843-006 zo dňa 02.12.2022, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. TN-11S/105/2022-301 zo dňa 29.05.2024 v znení opravného uznesenia č. k. TN-11S/105/2022-390 zo dňa 24.10.2024, takto

### rozhodol:

- I. Návrh žalobcu na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- II. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietá.
- III. Žalovanému sa náhrada trov kasačného konania nepriznáva.
- IV. Ďalšiemu účastníkovi sa náhrada trov kasačného konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

1. Správny súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. TN-11S/105/2022-301 zo dňa 29.05.2024 v znení opravného uznesenia z 24.10.2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2023 (ďalej len „SSP“) správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OSZP3-2022/025319-030 zo dňa 02.12.2022 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“), zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. OU-TN-OSZP3-2022/025319-030 zo dňa 13.10.2022 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a vrátenia veci prvostupňovému správnomu orgánu na ďalšie konanie. Správny súd žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

Konanie na prvostupňovom správnom orgáne

2. Prvostupňovým rozhodnutím bolo rozhodnuté vo veci žiadosti spoločnosti Senginer SK, s.r.o. (ďalej aj „navrhovateľ“, resp. „ďalší účastník“) o vykonanie zisťovacieho konania podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z.z.“). Spoločnosť Senginer SK, s.r.o. (ako navrhovateľ činnosti)

doručila dňa 01.07.2022 v písomnej aj elektronickej forme prvostupňovému správneému orgánu zámer navrhovanej činnosti „Občianska vybavenosť“ podľa § 29 ods. 1 písm. a) zákona č. 24/2006 Z.z. spolu so žiadosťou o vykonanie zisťovacieho konania podľa tohto zákona. Zámer bol vypracovaný podľa § 22 ods. 3 zákona č. 24/2006 a prílohy č. 9 k tomuto zákonu v júni 2022. Predmetom zámeru bolo posúdenie výstavby a prevádzky navrhovanej činnosti: „Občianska vybavenosť“, umiestnenej v Trenčianskom kraji, v okrese Trenčín, k. úz. K.. Navrhovaná činnosť, umiestnená v zastavanom území, mala obsahovať obchodné priestory s prislúchajúcim zázemím s celkovou výmerou 10 130,0 m<sup>2</sup> podlahovej plochy a celkovo 250 parkovacích stojísk umiestnených na povrchu terénu v areáli navrhovanej činnosti. Navrhovaná činnosť mala byť umiestnená na ploche riešeného územia s rozlohou 22 250,0 m<sup>2</sup>. Prevádzka navrhovanej činnosti mala prispieť k rozšíreniu plôch občianskej vybavenosti pre okolité obyvateľstvo a návštevníkov mesta Trenčín.

3. Prvostupňový správny orgán, rozhodol podľa § 29 zákona č. 24/2006 Z. z., že navrhovaná činnosť „Občianska vybavenosť“ sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Zároveň podľa § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. určil podmienky na eliminovanie alebo zmiernenie vplyvu navrhovanej činnosti na životné prostredie konkrétne uvedené v bodoch 1. až 15 vo výroku rozhodnutia.

4. V odôvodnení prvostupňový správny orgán uviedol základné údaje o predmetnej činnosti, popísal varianty zámeru a ich rozdiely, pričom konštatoval, že variant č. 2 je environmentálne vhodnejší ako variant č. 1. V rámci zisťovacieho konania prvostupňový orgán dňa 04.07.2022 oznámil začatie konania podľa § 18 ods. 3 Správneho poriadku a zámer navrhovanej činnosti zaslal v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. mestu Trenčín ako dotknutej obci a povoľujúcemu orgánu, ďalej rezortnému orgánu a dotknutým orgánom. V zmysle § 24 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. zverejnil prvostupňový správny orgán prostredníctvom webového portálu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zámer navrhovanej činnosti a základné informácie o navrhovanej činnosti: jej účele a mieste jej realizácie, o navrhovateľovi, o tom, kde je možné získať informácie o navrhovanej činnosti, o povoleniach potrebných na jej realizáciu a kde a v akej lehote je možné doručiť písomné stanovisko k zámeru navrhovanej činnosti. Dotknutá obec - mesto Trenčín informovalo verejnosť o predložení zámeru v termíne odo dňa 06.07.2022 do dňa 27.07.2022 na úradnej tabuli.

5. Prvostupňový orgán sa zaoberal podaniami žalobcu a vyhodnotil ich ako nedôvodné. Uviedol, že v rámci zisťovacieho konania primerane podľa § 29 ods. 3 zákona č. 24/2006 Z. z. použil kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10 tohto zákona - posúdil zámer navrhovanej činnosti z hľadiska povahy a rozsahu navrhovanej činnosti, miesta vykonávania navrhovanej činnosti, najmä jeho únosného zaťaženia a ochranu poskytovanú podľa osobitných predpisov, významu očakávaných vplyvov na životné prostredie a zdravie obyvateľstva, súladu s územno-plánovacou dokumentáciou, úrovne spracovania zámeru a vzal do úvahy súčasný stav životného prostredia v dotknutom území. Prihliadal pritom aj na stanoviská doručené podľa § 23 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z. z. Z hodnotenia jednotlivých vplyvov a z ich vzájomného spolupôsobenia nebolo identifikované významné negatívne synergické a kumulatívne pôsobenie, ktoré by malo za následok významné zhoršenie stavu životného prostredia a zdravia obyvateľov v hodnotenom území, a teda vplyvy navrhovanej činnosti nebránia v hodnotenom území realizácii iných projektov zadaných v územnom pláne dotknutého sídla.

6. Prvostupňový správny orgán v závere svojho rozhodnutia uviedol, že na základe komplexných výsledkov zisťovacieho konania možno konštatovať, že pri dodržaní všeobecne platných záväzných predpisov, vhodných technických a bezpečnostných opatrení nebude mať navrhovaná činnosť významný negatívny vplyv na životné prostredie, preto príslušný orgán rozhodol, že nebude predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie, ako je uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Pre eliminovanie alebo zmiernenie vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie je potrebné pri spracovaní ďalšieho stupňa dokumentácie stavby pre povoľujúce konanie a v ďalšom procese konania o povolení činnosti podľa osobitných predpisov rešpektovať podmienky, ktoré sú uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia.

Konanie na odvolacom správnom orgáne

7. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. K námietke žalobcu, že prvostupňový orgán mal rozhodnúť o posudzovaní činnosti podľa zákona č. 24/2006 Z. z. s ohľadom na kritérium II 4. 5 podľa prílohy č. 10 zákona č. 24/2006 Z. z.

s uviedol, že v predmetnom území nie je vyhlásené chránené územie podľa zákona č. 543/2002 Z. z.. Navrhovaná činnosť nie je umiestnená ani v chránenej vodohospodárskej oblasti. Plocha riešeného územia spolu s príslušným zastavaným urbanizovaným územím leží v pásme hygienickej ochrany II. stupňa vodárenského zdroja Sihot' - Trenčín. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že v zmysle kritéria II 4. 5 prílohy č. 10 zákona č. 24/2006 Z. z. nie je dôvod na posudzovanie činnosti podľa zákona č. 24/2006 Z. z.. V zmysle kritéria II 4. 9 prílohy č. 10 zákona č. 24/2006 Z. z. sa miesto realizácie navrhovanej činnosti posudzuje s ohľadom na historicky, kultúrne a archeologicky významné lokality. Na predmetnom území nie sú známe archeologické a paleontologické náleziská. Predmetné územie nie je vyhlásené ako pamiatková zóna. V predmetnom území sa nachádza NKP. Vplyv navrhovanej činnosti na NKP bol posúdený a na elimináciu potenciálneho negatívneho vplyvu boli navrhnuté účinné opatrenia vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Túto námietku žalobcu preto považoval za nedôvodnú.

8. K námietke žalobcu, že nie je isté, či je možné zabezpečiť plnenie podmienky č. 3 uvedenej v prvostupňovom rozhodnutí, nakoľko aktuálne prebieha konanie o povolení búrania NKP, žalovaný uviedol, že pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o odstránení stavby NKP, je navrhovateľ povinný realizovať navrhovanú činnosť tak, aby nedošlo k žiadnemu ohrozeniu alebo poškodeniu nehnuteľnej NKP. Žalovaný si od príslušného stavebného úradu vyžiadal kópiu rozhodnutia č. MSÚTN-ÚSzaŽP/2022/34484/20241/DUD zo dňa 13.04.2022 (ďalej len „rozhodnutie zo dňa 13.04.2022“) s vyznačením právoplatnosti (rozhodnutie o povolení odstránenia stavby objektu ďalšej NKP, tzv. „Sovičky“, pozn. kasačného súdu) a informáciu o stave konania vo veci žiadosti o odstránenie stavby NKP teplárne s rozvodňou. Príslušný stavebný úrad žalovaného listom zo dňa 29.11.2022 informoval, že vo veci žiadosti o odstránenie stavby NKP teplárne nerozhodol (o jej odstránení bolo rozhodnuté dňa 30.08.2023, pozn. kasačného súdu).

9. K námietkam žalobcu, že navrhovaná činnosť by sa mala posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. z dôvodu zhodnotenia možnosti obnovy zničených pamiatkovo hodnotných objektov, napr. „Sovičky“, a že podnety, týkajúce sa rozhodnutia zo dňa 13.04.2022, sú vo vzťahu k predmetnému zisťovaciemu konaniu tzv. predbežnou otázkou, žalovaný uviedol, že objekt „Sovičky“ bol odstránený ešte pred podaním návrhu. Preto nemôže byť podľa žalovaného optimálnym variantom realizácie navrhovanej činnosti stav so zachovanou, resp. obnovenou budovou „Sovičky“.

10. Žalovaný skonštatoval, že prvostupňový správny orgán rozhoduje v zisťovacom konaní podľa zákona č. 24/2006 Z. z., pričom tento zákon v žiadnom zo svojich ustanovení neurčuje, aby podkladom rozhodnutia zo zisťovacieho konania bolo záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov. Podľa žalovaného navrhovaná činnosť nie je v interakcii s vodným tokom ani iným útvarom povrchovej vody. Zároveň možno skonštatovať, že nie je ani stavbou, ktorá mení hladinu podzemnej vody napr. čerpaním podzemnej vody. Rovnako tak nedôjde k zmene hladiny podzemnej vody ani pri zakladaní stavby ani v prípade vypúšťania vôd z povrchového odtoku zo strechy objektu do podzemných vôd.

11. Žalovaný skonštatoval, že rozhodnutie vydané v procese č. 24/2006 Z. z. je podkladovým rozhodnutím v následných povoľovacích konaniach. Rozhodnutím vydaným v zisťovacom konaní sa uskutočnenie navrhovanej činnosti, ani umiestnenie zámeru v žiadnom prípade nepovoľuje ani nezakazuje. Takéto rozhodnutie teda nezbavuje navrhovateľa povinnosti obstaráť si pred realizáciou svojho zámeru všetky súhlasy a povolenia vyžadované osobitnými právnymi predpismi a splniť všetky podmienky stanovené právnym poriadkom, pričom potrebné súhlasy a povolenia musí navrhovateľ získať v samostatných povoľovacích konaniach.

#### Konanie na správnom súde

12. Správny súd v bode 87 odôvodnenia napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu o potencionalnom ohrození životného prostredia tým, že ďalší účastník konania si nesplnil povinnosť uvedenú v § 18 zákona o životnom prostredí, t. j. sám nepozná vplyvy svojej činnosti na životné prostredie, a zároveň, že žalovaný porušil povinnosť vplývajúcu z § 17 ods. 2 zákona o životnom prostredí, a teda nepostupoval zákonne a správne na úseku životného prostredia, že rozhodnutie žalovaného nebolo prijaté s Aarhuským dohovorom a rozhodnutím žalovaného boli porušené ústavné práva verejnosti podľa čl. 44, 45, 46, čl. 30 ods. 1 Ústavy SR, pretože žalovaný porušil a nedodrжал celý rad ustanovení osobitných zákonov, správny súd uvádza, že v týchto bodoch žalobca predniesol len všeobecné a

nekonkrétne žalobné námietky s poukazom na vybrané ustanovenia Ústavy SR a Aarhuský dohovor bez prilihajúcej skutkovej a právnej argumentácie vzťahujúcej sa na prejedávanú vec. Neuviedol, ako žalovaný a ďalší účastník konania porušili svoje povinnosti a ani neuviedol, aké ďalšie ustanovenia zákonov a čím žalovaný nedodrжал, ani na základe čoho dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného nebolo prijaté v súlade s Aarhuským dohovorom, a tiež nešpecifikoval tvrdené porušenie ústavných práv verejnosti vydaným rozhodnutím žalovaného. Takto všeobecne formulované a nekonkrétne žalobné námietky, ktoré z tohto dôvodu možno považovať len za vyjadrenie všeobecného nesúhlasu žalobcu s postupom prvostupňového orgánu i žalovaného, ako aj s ich hodnotením vecí, bránili tomu, aby správny súd viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 134 ods. 1 SSP, mohol na ich základe dospieť k záveru o ezákonnosti preskúmaného rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia.

13. Podľa názoru správneho súdu zo strany správnych orgánov nedošlo k porušeniu zákona č. 43/2006 Z. z. (Aarhuský dohovor), keď prvostupňový orgán sprístupnil verejnosti informácie o životnom prostredí, ako aj zámer o navrhovanej činnosti a toto sprístupnenie bolo vykonané spôsobom, ktorý je v dnešnej dobe štandardný, teda tieto doklady boli zverejnené na webovej stránke prvostupňového orgánu, resp. Ministerstva životného prostredia SR.

14. Ďalej sa správny súd zaoberal poukazom žalobcu na začaté správne konanie o povolenie búrania NKP tepláreň s rozvodňou. Uviedol, že konanie o povolení búrania NKP je samostatným administratívnym konaním, ktoré nemá vplyv na konanie a rozhodovanie o posudzovaní vplyvov predmetnej navrhovanej činnosti na životné prostredie. Pokiaľ mal žalobca námietky voči zbúraníu NKP, tieto bolo potrebné si uplatniť v konaní o vydanie povolenia na zbúranie NKP. Správny súd zdôraznil, že pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o odstránení stavby NKP, navrhovanú činnosť musí navrhovateľ realizovať tak, aby nedošlo k ohrozeniu alebo poškodeniu existujúcej NKP.

15. K námietkam žalobcu, že navrhovaná činnosť by sa mala posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. z dôvodu zhodnotenia možnosti obnovy zničených pamiatkovo hodnotných objektov, napr. „Sovičky“, a námietok žalobcu, že podnety, týkajúce sa rozhodnutia zo dňa 13.04.2022, sú vo vzťahu k predmetnému zisťovaciemu konaniu tzv. predbežnou otázkou, správny súd uviedol, že v čase predloženia zámeru navrhovanej činnosti prvostupňovému orgánu už budova „Sovičky“ neexistovala. Podnety žalobcu týkajúce sa právoplatného rozhodnutia zo dňa 13.04.2022 o povolení zbúrania budovy „Sovičky“ nie sú predbežnými otázkami v zisťovacom konaní podľa zákona č. 24/2006 Z. z.

16. Správny súd v súvislosti s námietkou žalobcu o nesprávne označenom okruhu účastníkov konania, kedy vlastník pozemku a skutočný developer a realizátor projektu spoločnosť TM real, spol. s r.o. nebol navrhovateľom zámeru, poukázal na § 19 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. K námietke žalobcu, že si prvostupňový správny orgán nezabezpečil stanovisko podľa § 16a ods. 1 vodného zákona, správny súd uviedol, že záväzné stanovisko podľa § 16a ods. 1 vodného zákona sa vydáva len pre tie činnosti, ktorých realizáciou môže dôjsť k nesplneniu environmentálnych cieľov podľa § 16 ods. 6 písm. b) vodného zákona. Skonštatoval, že pri určovaní, ktoré zámery (stavby a činnosti) podliehajú postupu podľa § 16a, je potrebné vychádzať z úvahy ich možného ovplyvňovania útvarov povrchovej vody alebo podzemnej vody. Navrhovaná činnosť však medzi tieto činnosti nespadá, pričom poukázal na vyhodnotenie tejto otázky žalovaným.

17. Námietku žalobcu, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ preskúmaného rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu, správny súd vyhodnotil ako len všeobecnú a nedôvodnú, rovnako ako námietku, že v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Prvostupňový orgán dospel k rozhodnutiu, že navrhovaná činnosť nebude posudzovaná podľa zákona č. 24/2006 Z. z., pretože jednotlivé dotknuté orgány sa k tejto navrhovanej činnosti vyjadrili, že nežiadajú posudzovanie predmetnej zmeny navrhovanej činnosti podľa zákona č. 24/2006 Z. z.. Navrhovanú činnosť žiadal posudzovať len KPÚ Trenčín a žalobca. KPÚ ani žalobca však netvrdili a nepreukázali žiadne konkrétne dôvody, ktoré by zakladali potrebu alebo nevyhnutnosť posudzovať navrhovanú činnosť podľa zákona č. 24/2006 Z. z.

18. Správny súd záverom (bod 100 napadnutého rozsudku) uviedol, že pokiaľ bolo obsahom žalobných bodov a námietok prezentovanie vlastných skutkových a právnych záverov žalobcu, ku ktorým dospel výlučne na základe svojich tvrdení, resp. vyjadrenie všeobecného nesúhlasu so skutkovými a

právnymi závermi žalovaného, tieto samé o sebe nemôžu spôsobiť nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

#### Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

19. Proti tomuto rozsudku podal kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov konania na kasačnom súde v rozsahu 100 %.

20. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že správny súd nesprávne právne posúdil postavenie žalobcu ako zainteresovanej verejnosti a s tým späté charakteristiky správnej žaloby, ako aj nesprávne právne posúdil záujem, ktorý svojou žalobou ochraňuje žalobca. Podľa sťažovateľa je z napadnutého rozhodnutia zrejmé, že je diskriminačné, založené na účelovom posudzovaní žaloby ako individuálnej subjektívnej podľa § 178 ods. 1 SSP a nie žaloby zainteresovanej verejnosti podľa § 178 ods. 3 SSP. V tejto súvislosti uviedol, že správny súd neuviedol a neaplikoval ust. § 42, § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP. Poukázal na bod 18 rozhodnutia sp. zn. 8Svk/4/2023, kde kasačný súd odkazuje na špecifiká zainteresovanej verejnosti, pričom postup správneho súdu v tejto súvislosti vníma ako diskrimináciu zainteresovanej verejnosti.

21. Pokiaľ správny súd uviedol, že predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. a zároveň boli určené podmienky na eliminovanie alebo zmiernenie vplyvu navrhovanej činnosti na životné prostredie, sťažovateľ v tom vidí základ pre odôvodnenosť kasačného dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Predmetom súdneho prieskumu nemá byť súdne skúmanie rozhodnutia, ale vzhľadom na kasačný princíp správneho súdnictva, panstvo žalobcu nad vecou a prísnu viazanosť žalobným návrhom, malo byť predmetom súdneho prieskumu dôvodnosť alebo nedôvodnosť tvrdení žalobcu v žalobe, má za to, že správny súd uplatňoval čiastočný apelačný princíp.

22. Sťažovateľ uviedol, že sa správny súd nezaoberal žalobným návrhom a rozhodol na ujmu sťažovateľa bez toho, aby len nepriznal úspech žalobe. Sťažovateľ poukázal na § 59 SSP a uviedol, že neurčitosť, nekonkrétosť, všeobecnosť žaloby je odstrániteľný nedostatok žaloby a správny súd ho mal vyzvať na jej doplnenie s konkrétnou inštrukciou, ako je žalobu potrebné formulovať tak, aby bola pre súd zrozumiteľná, jasná a konkrétna. Správny súd teda fakticky tvrdí, že ide o materiálne šikanóznou žalobu, v takom prípade ju však mal odmietnuť, vydal však meritórne rozhodnutie, ktoré má byť založené na posúdení dôvodnosti žalobnej argumentácie, ktorú však podľa správneho súdu nebolo možné uplatniť.

23. Dôsledkom týchto nedostatkov je podľa sťažovateľa nezrozumiteľnosť každého jedného právneho názoru v bodoch 88 až 100, lebo súd zjavne a preukázateľne nevyhodnocoval žalobnú argumentáciu žalobcu (lebo tak konštatuje v bode 87). Tieto právne hodnotenia sú nezrozumiteľné a v rozpore s nárokmi ESLP na rozhodnutia súdov. Sťažovateľ považuje za neúčelné polemizovať s konkrétnymi tvrdeniami a právnymi názormi súdu uvedenými v bodoch 88 až 100 rozsudku, keďže sú ako celok zmätočné a nezrozumiteľné a zjavne nie na základe vyhodnotenia žalobnej argumentácie, preto akákoľvek argumentácia by odklášala pozornosť kasačného súdu od podstaty kasačnej sťažnosti. Podľa sťažovateľa išlo o predstieraný prístup k spravodlivosti a v skutočnosti išlo o svojvôľu správneho súdu.

24. Sťažovateľ uviedol, že správny súd sa nedostatočne vysporiadal s dodatočným dôkazom, že orgán, cit. „ktorý napadnuté rozhodnutie zrušil videl dôvod a potrebu jeho faktickej zmeny na základe záväzného stanoviska žalovaného, ktorým sa mal potvrdiť súlad so žalovaným rozhodnutím - žalovaný však konštatoval nespĺnenie podmienok, avšak nedostatok videl v žalovanom rozhodnutí, nie v projektovej dokumentácii, ktorú overoval - na to je ale vyhradený postup mimoriadneho opravného prostriedku. Ak by však žalovaný postupoval procesne ako mal, malo by to za následok zastavenie tohto konania podľa § 99 písm. d) SSP s priznaním trov konania (nepriamy úspech žaloby). Táto skutočnosť však nebola dostatočne skúmaná ani vyhodnotená správnym súdom.“.

25. Sťažovateľ uviedol, že len veľmi všeobecne poukazuje na materiálnu nesprávnosť rozhodnutia žalovaného: - navrhovateľom nebol vlastníkom nehnuteľnosti, preto je nezrozumiteľné, prečo navrhovateľovi boli uložené povinnosti smerujúce ku kultúrnej pamiatke; - záväzné stanovisko

Okresného úradu Trenčín č. OU-TN-OOP3-2024/025467-004 uvádza, že podmienky preskúmaného rozhodnutia sú obsolentné a do povoľovacieho konania bolo potrebné uložiť iné podmienky (označené záväzným stanoviskom nie je súčasťou administratívneho ani súdneho spisu, pozn. kasačného súdu); - rozhodnutie vyšetrovateľa PZ SR č. ORP-1006/TN-TN-2023 konštatuje, že je dôvodné podozrenie, že vlastníč kultúrnej pamiatky sa dopustil konania majúce znaky omisívneho hromadného udržiavacieho trestného činu poškodzovania kultúrnej pamiatky (označené rozhodnutie nie je súčasťou administratívneho ani súdneho spisu, pozn. kasačného súdu); - postup v zisťovacom konaní umožnil sled skutočností, ktoré spočívali v nesprávnom ustálení skutočného stavu kultúrnej pamiatky a umožnili jej reálne zbúranie, lebo orgány verejnej moci tvrdili, že zisťovacie konanie a jeho rozhodnutie sa stalo obsolentným a teda nedostatočným podkladom povoľovacieho konania.

26. Sťažovateľ uviedol, že cieľom vyššie uvedenej námietky nie je stanoviť nové žalobné či kasačné tvrdenia, ale poukázať na to, že skutočný dôvod žaloby je spojený s verejným záujmom. Správny súd nekonal so záujmom o ochranu životného prostredia a skutočného zistenia skutkového stavu, ale so zjavným úmyslom žalobu zamietnuť a preto dodatočne vyhľadával argumenty, ktoré majú navodiť a predstierať právo, ale v skutočnosti sú prejavom bezprávia a svojvôle súdnej moci.

27. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že podľa jeho názoru „...aplikácia zákona EIA ako aj konania vo veciach životného prostredia majú viaceré aspekty výkladu práva, ktoré sú priamo späté s eurokonformným výkladom práva.“. Žiadal preto, aby sa Najvyšší správny súd Slovenskej republiky obrátil na Súdny dvor Európskej únie s nasledovnými prejudiciálnymi otázkami: „a) Či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa sú zneužívaním práva, ktoré priznáva smernica EIA verejnosti; b) Či neaplikácia prevzatých právne záväzných aktov Európskej únie vo veci posudzovania vplyvov na životné prostredie je v súlade s právom Európskej únie; c) Či nedostatočne eurokonformný výklad jednotlivých inštitútov konania o posudzovaní vplyvov na životné prostredie je v súlade s právom Európskej únie; d) Či je možné aplikovať priamu účinnosť Smernice EIA v konaní o posudzovaní vplyvov na životné prostredie aj vzhľadom na recepčnú normu § 66 zákona EIA; e) Pôsobia Smernice ako pramene práva Európskej únie recipované prostredníctvom recepčných noriem vnútroštátnych predpisov priamo ako súčasť vnútroštátneho práva alebo len nepriamo a ak pôsobia výhradne nepriamo, čo presne znamená povinnosť eurokonformného výkladu práva a aký je rozsah tejto povinnosti; f) Či je odmietnutie pripomienky zainteresovanej verejnosti výhradne na základe absencie právneho nároku zainteresovanej verejnosti bez ďalšieho odôvodnenia v súlade s právom EÚ; g) Či výklad práva poskytnutý správnym orgánom je bližšie skutočnému výkladu práva Európskej únie ako výklad práva žalobcu, a to vo vzťahu k aplikácii inštitútov, ktoré majú základ v Smernici EIA ako aj ostatných relevantných právne záväzných aktoch Európskej únie.“.

28. Žalovaný sa k obsahu kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 03.10.2024. Žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

29. Ďalší účastník sa k obsahu kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 21.10.2024. Navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť podľa § 461 SSP v celom rozsahu.

Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniam žalovaného a ďalšieho účastníka

30. Sťažovateľ doručil dňa 18.11.2024 vyjadrenie k cit. „replike“ žalovaného a ďalšieho účastníka konania. Zopakoval sťažnostné námietky, najmä TM Real, s.r.o. nebol účastníkom zisťovacieho konania a bolo mu umožnené získať stavebné povolenie v rozpore s cit. „§ 38 ods. 3 SSP“. Napriek tomu, že súd dostal rozhodný dôkaz o tom, že cit. „...povoľovacie konanie získala spoločnosť TM Real...“, ktorá podľa sťažovateľa nespĺnila podmienky preskúmaného rozhodnutia, orgány verejnej moci (stavebný úrad a prokuratúra) túto skutočnosť ignorovali. Sťažovateľ poukázal na obsah svojej bakalárskej práce od str. 40. s tým, že očakával, že judikáty tam uvedené sa budú vzťahovať aj na prejednávajúcu vec. Podľa sťažovateľa ide o diskriminačné denegatio iustitiae, prejavuje sa to tým, že sa účelovo pri právnom hodnotení žaloby neaplikujú § 42, § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 a § 59 SSP. Podľa sťažovateľa ide o systematickú snahu porušiť judikát súdneho Súdneho dvora Európskej únie C-416/10.

31. V závere žiadal, aby sa kasačný súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s nasledujúcimi prejudiciálnymi otázkami: „...či použitie § 42, § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP je obligatórne na žalobcu, ktorý je zainteresovanou verejnosťou ako naplnenie povinnosti súdneho orgánu členského

štátu Aahurského dohovoru vyplývajúci z ustanovení čl. 3 ods. 4 v spojení s čl. 9 ods. 2 a ods. 3 Aahurského dohovoru ako aj vzhľadom na legitímne očakávanie žalobcu, že sa bude takto postupovať...“, „...či judikát NSS SR č. 6Svk/14/2021 nie je faktickým obchádzaním pôsobenia rozsudku Súdneho dvora EÚ č. C-416/10 tým, že neúspechom sankcionuje ekologický spolok, ktorý len pôsobí podľa Aahurského dohovoru a spolieha sa na právo Európskej únie a vykonateľnosť rozsudkov Súdneho dvora EÚ, lebo práve už takúto snahu považuje za neprípustnú činnosť zainteresovanej verejnosti, ktorú treba prostredníctvom neúspechu v žalobnej iniciatíve sankcionovať a teda efektívne nastaviť takú rozhodovaciu prax, ktorá nehľadá na pôsobenie rozsudku SD EÚ C- 416/10 či už ako názor najvyššej súdnej autority EÚ, ale ani nehľadá na jeho pôsobenie ako faktického výkladu práva EÚ....“

Konanie na kasačnom súde

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a po oboznámení sa so súdnym a administratívnym spisom a dôvodmi kasačnej sťažnosti, ktorými bol viazaný (§ 453 ods. 2 SSP), zistil, že tieto sú nedôvodné.

33. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu správneho súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, pričom poukazuje na pre vec podstatné skutočnosti.

34. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti sťažovateľa v prejednávanvej veci je napadnutý rozsudok, ktorým správny súd zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím z toho pohľadu, či sťažnostné námietky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Právne východiská

35. Podľa § 29 ods. 1 písm. a) zákona č. 24/2006 Z. z. v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (02.12.2022) ak ide o navrhovanú činnosť uvedenú v § 18 ods. 2, navrhovateľ je povinný pred začatím povoľovacieho konania k navrhovanej činnosti doručiť príslušnému orgánu písomne a elektronicky zámer s náležitosťami podľa § 22 ods. 4 a prílohy č. 9, ak má byť predmetom zisťovacieho konania navrhovaná činnosť

Podľa § 29 ods. 2 cit. zákona príslušný orgán na základe zámeru alebo oznámenia o zmene navrhovanej činnosti vykoná zisťovacie konanie o posudzovaní navrhovanej činnosti k zámeru alebo k oznámeniu o zmene navrhovanej činnosti a rozhodne, či sa predmet zisťovacieho konania bude posudzovať podľa tohto zákona.

Podľa § 29 ods. 3 cit. zákona ak sa rozhoduje o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena bude posudzovať podľa tohto zákona, primerane sa použijú kritériá pre zisťovacie konanie uvedené v prílohe č. 10, pričom príslušný orgán prihliada aj na stanoviská podľa § 23 ods. 4.

Podľa § 29 ods. 12 cit. zákona rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní oprávňuje navrhovateľa navrhovanej činnosti alebo jej zmeny, ktorá musí byť predmetom zisťovacieho konania podľa § 18 ods. 2, podať návrh na začatie povoľovacieho konania k navrhovanej činnosti, ak v rozhodnutí príslušný orgán určil, že sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena nemá posudzovať podľa tohto zákona.

Podľa § 29 ods. 13 cit. zákona výroková časť rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní, okrem náležitostí ustanovených všeobecným predpisom o správnom konaní, obsahuje určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Ak ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo jej zmena nepodlieha posudzovaniu podľa tohto zákona, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie.

K návrhom na prerušenie konania

36. V súvislosti s návrhmi sťažovateľa na prerušenie kasačného konania v kasačnej sťažnosti a v podaní z 18.11.2024 za účelom predloženie prejudiciálnych otázok SD EÚ kasačný súd uvádza, že vzhľadom na jeho postavenie - ako vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, mu z čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ vyplýva povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, ktorej zodpovedanie by bolo nevyhnutné pre jeho rozhodnutie vo veci. Nie je pritom viazaný návrhmi účastníkov konania. Sťažovateľom položený okruh otázok, vzťahujúci sa na zneužitie práva a nezohľadnenie postavenia sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti, nekorešponduje s tu prejednávanou vecou, nakoľko správny súd správnu žalobu meritórne prejednal ako správnu žalobu podanú zainteresovanou verejnosťou. Uznesenie sp. zn. 6Svk/14/2021, v ktorom sťažovateľ videl obchádzanie rozsudku Súdneho dvora EÚ č. C-416/10, sa týkalo otázky šikanózneho výkonu práva zo strany totožného sťažovateľa, čo tu nebolo dôvodom na zamietnutie správnej žaloby.

37. K ďalšej otázke, či neaplikácia prevzatých právne záväzných aktov EÚ vo veci posudzovania vplyvov na životné prostredie je v súlade s právom EÚ, kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ nekonkretizuje, ktoré právne akty únievého práva neboli v danej veci aplikované, pričom kasačný súd žiadnu takúto vadu nezistil. Naopak, správne orgány v súlade s § 24 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. a súlade s Aarhuským dohovorom poskytli verejnosti všetky relevantné informácie, čo preukázal samotný sťažovateľ, ktorý do správneho konania vstúpil v postavení dotknutej verejnosti a následne s ním bolo konané v súlade so všetkými s tým súvisiacimi procesnými pravidlami. Rovnako kasačný súd ako nekonkrétne vyhodnotil navrhovanú otázku, v ktorej sťažovateľ poukazuje na nedostatočný eurokonformný výklad jednotlivých inštitútov a priamu účinnosť smernice EIA. Rovnako nie je zrejmé, s akým konkrétnym obsahom noriem práva Európskej únie by mal kolidovať výklad zaujatý správnymi orgánmi a správnym súdom v tu prejednávanej veci. Preto dospel kasačný súd k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdny dvorom Európskej únie v režime článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

#### Právne posúdenie

38. Kasačný súd konštatuje, že hoci kasačná sťažnosť sťažovateľa je obsiahla, nie je súrodá ani logicky štruktúrovaná a obsahovo sa opakuje. Preto sa kasačný súd obmedzil na podstatu veci a vysporiadal sa s kľúčovými námietkami sťažovateľa. Podľa sťažovateľa správny súd preukázateľne nevyhodnocoval jeho argumentáciu, preto, napadnutý rozsudok za svojvoľný. Ďalej súdu vytýkal, že sa nevysporiadal s jeho dodatočne doloženým dôkazom. Preskúmanému rozhodnutiu vytýkal, že vlastník nehnuteľnosti nebol účastníkom konania, že v povoľovacom konaní bolo potrebné uložiť iné podmienky, že nebol ustálený skutočný stav kultúrnej pamiatky - bolo umožnené jej reálne zbúranie a preskúmané rozhodnutie je obsolentné.

39. Kasačný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že jeho správna žaloba nebola vyhodnotená ako žaloba zainteresovanej verejnosti a bola nesprávne posúdená podľa § 178 ods. 1 SSP. Kasačný súd konštatuje, že z § 139 ods. 2 SSP, ako ani z inej normy nevyplýva povinnosť správneho súdu v rozsudku odcitovať znenie všetkých ustanovení, ktorých všeobecné východiská v rozsudku použije. Správny súd v bodoch 66 až 69 citoval ust. § 24 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 24/2006 Z. z., týkajúce informovania verejnosti a účasti verejnosti na konaniach podľa tohto zákona práve s ohľadom na postavenie sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že správny súd si bol vedomý predmetu súdneho prieskumu, ktorým bolo rozhodnutie vydané na úseku posudzovania vplyvov na životné prostredie, pričom pri preskúmaní veci použil príslušné právne normy s ohľadom vznesené žalobné námietky sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti. Správny súd nerozporoval postavenie sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti a rovnako nerozporoval jeho aktívnu vecnú legitimitáciu. Poukaz sťažovateľa na rozhodnutie sp. zn. 8Svk/4/2023 je nenáležitý, keďže v tam prejednávanej veci sa riešila otázka včasnosti podania správnej žaloby zainteresovanej verejnosti (totožný žalobca), o čom v tu prejednávanej veci žiadna pochybnosť nevznikla a o žalobe bolo rozhodnuté meritórne. Kasačný súd na základe vyššie uvedeného vyhodnotil námietku sťažovateľa o jeho diskriminácii a odmietnutí spravodlivosti v tomto kontexte ako plne nedôvodnú.

40. K námietke sťažovateľa, že správny súd neaplikoval § 59 SSP, kasačný v prvom rade konštatuje, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy vtedy, ak z podania vo veci samej nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ňou sleduje alebo je neúplné či nezrozumiteľné. Táto situácia nenastáva, ak žaloba obsahuje náležitosti podľa § 182 ods. 1 SSP, teda aj dôvody žaloby. Samotná kvalita predostretých žalobných bodov je na žalobcovi. Správny súd je v zmysle § 134 ods. 1 viazaný včas uplatnenými žalobnými

námietkami a je v dispozícii žalobcu tieto konkretizovať. Ak žalobné body formuluje len všeobecne a v nekonkrétnej rovine, toto nie je nedostatok žaloby z pohľadu jej náležitostí a nie je dôvodom na odstraňovanie jej väd. V tom prípade súd meritórne prejedná vec v zmysle takto uplatnených žalobných bodov. K tomu pozri napr. rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 1Azs 28/2004-41. Kasačný súd konštatuje, že uvedené východiská sú aplikovateľné tak pri žalobcovi so žalobnou legitimáciou podľa § 178 ods. 1 SSP, ako aj podľa § 178 ods. 3 SSP. Aj v prípade namietaného porušenia verejného záujmu v oblasti životného prostredia musí byť správna žaloba dostatočne konkrétna po skutkovej aj právnej stránke (§ 182 ods. 1 písm. e/ SSP), nestačí len všeobecný nesúhlas s postupom správnych orgánov. Správny súd nekonštatoval, že by zo správnej žaloby nebolo zrejmé, čo sa ňou sleduje, ani že by bola neúplná, nezrozumiteľná alebo úmysel sťažovateľa nejasný, ako sa to snaží účelovo interpretovať sťažovateľ, preto nebol dôvod na aplikáciu ust. § 59 SSP. Správny súd v tu prejednávanej veci nemal povinnosť za žalobcu (ktorý bol v súdnom konaní právne zastúpený) vyhľadávať konkrétne dôvody nezákonnosti a určovať tak rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správnym súdom (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 644/2024). Preto námietky sťažovateľa o jeho diskriminácii a odmietnutí spravodlivosti v tomto kontexte vyhodnotil kasačný súd ako plne nedôvodné.

41. Ako nedôvodné vyhodnotil kasačný súd aj námietky sťažovateľa, že predmetom správneho súdneho konania mali byť dôvody obsiahnuté v správnej žalobe, a nie preskúmané rozhodnutie. Tu kasačný súd poukazuje na § 6 ods. 1 SSP, z ktorého jasne vyplýva, že preskúmajú sa správne rozhodnutia (opatrenia) a to na základe žalôb. Predmetom prieskumu je tak konkrétny individuálny správny akt. Žalobné dôvody uvedené v správnej žalobe tvoria rámec súdneho prieskumu špecifikovaný v lehote na jej podanie (pozri napr. rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 4As 4/2008-78).

42. Kasačný súd sa nestotožnil ani s námietkou, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nezrozumiteľné. V tejto súvislosti pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že sudy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, č. 16034/90, § 61).

43. V tomto kontexte kasačný súd vyhodnotil odôvodnenie napadnutého rozsudku. Správny súd v medziach svojej právomoci, rešpektujúc charakter súdneho prieskumného konania v rámci správneho súdnictva, reflektoval obsahlo a zároveň dostatočne zrozumiteľne na žalobcom vznesené tvrdenia (všeobecné i konkrétne). Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že správny súd sa v bode 87. odmietol ako so všeobecnými zaoberať jeho žalobnými bodmi a preto aj odôvodnenie rozsudku v bodoch 88. až 100. považuje za nezrozumiteľné a zmätočné, kasačný súd musí uviesť, že bod 87. sa týkal vyhodnotenia len tých žalobných bodov, ktoré boli formulované nekonkrétne až všeobecne a body 88. až 100. napadnutého rozsudku už vyhodnocovali konkrétne žalobné námietky. Správny súd totiž vôbec nekonštatoval, že celé odôvodnenie správnej žaloby bolo nekonkrétne. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ zároveň uvádza, že považuje za neúčelné polemizovať s konkrétnymi tvrdeniami a právnymi názormi súdu uvedenými v bodoch 88 až 100 rozsudku. V tom prípade však sťažovateľ na svoju ujmu neprodukoval žiadne konkrétne sťažnostné námietky voči tým častiam napadnutého rozsudku (body 88. až 100.), v ktorých správny súd vyhodnotil práve konkrétne žalobné body. Je to jeho slobodné rozhodnutie s tým účinkom, že závery v týchto častiach napadnutého rozsudku kasačný súd neskúmal a je z nich potrebné vychádzať ako z vecne správnych.

44. Kasačný súd ako nedôvodné vyhodnotil námietky sťažovateľa o nevysporiadaní sa s dodatočne doloženým dôkazom. Kasačný súd opakovane dáva do pozornosti sťažovateľa, že predmetom tohto konania je prieskum zákonnosti rozhodnutí vydaných žalovaným v zisťovacom konaní. Ako vyplýva

z obsahu súdneho a administratívneho spisu, preskúmané rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím nebolo zrušené, je stále právoplatné a sťažovateľ v tomto smere nepreukázal opak. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí zo zisťovacieho konania správne vychádzal zo skutkového stavu, ktorý existoval v čase ich právoplatnosti (§ 135 ods. 1 SSP). Nie je možné správnym orgánom vyčítať, že v zisťovacom konaní neprihľadli na skutočnosti, ktoré v čase ich rozhodovania o navrhovanej činnosti ešte neexistovali. Kasačný súd dodáva, že rozhodnutie zo zisťovacieho konania neopravňuje navrhovateľa činnosti priamo túto činnosť realizovať. Rozhodnutie zo zisťovacieho konania (v prípade, že navrhovaná činnosť sa neposudzuje podľa zákona č. 24/2006 Z. z.) určuje podmienky, za splnenia ktorých sa má navrhovaná činnosť realizovať. Sťažovateľ žiadnym právne relevantným a logickým spôsobom nezodôvodnil, ako sa podmienky realizácie navrhovanej činnosti vzťahujúce sa na NKP (ktoré sa vzťahovali naopak na jej ochranu) mohli podieľať na jej následnom reálnom zbúraní.

45. Námietky súvisiace s následnými povoľovacími konaniami mohol a mal sťažovateľ uplatniť v týchto povoľovacích konaniach. Pokiaľ v kasačnej sťažnosti poukazoval na záväzné stanovisko Okresného úradu Trenčín č. OU-TN-OOP3-2024/025467-004 a rozhodnutie vyšetrovateľa PZ SR č. ORP-1006/TN-TN-2023, tieto listiny nie sú súčasťou administratívneho ani súdneho spisu a nie je zrejmé, kedy boli vydané a či mali byť podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia. Rovnako nemožno správnym orgánom vyčítať, že vlastník pozemkov nebol účastníkom zisťovacieho konania, keďže takáto povinnosť mu zo zákona č. 24/2006 Z. z. nevyplýva; naopak z § 19 ods. 2 cit. zákona vyplýva, že konanie môže začať príslušný orgán na základe odôvodneného písomného podnetu, ktorý je oprávnený podať ktokoľvek, t. j. nemusí ísť o vlastníka predmetných nehnuteľností.

#### Záver

46. Vzhľadom na to, že kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a správny súd v rozsudku nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, vyhodnotil kasačný súd sťažnostné námietky ako nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preskúmaného rozhodnutia. Preto kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

47. O náhrade trov kasačného konania vo vzťahu k žalovanému bolo rozhodnuté podľa § 168 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, avšak súd mu náhradu trov konania nepriznal, pretože neboli splnené podmienky aplikácie § 168. Sťažovateľ ako neúspešný účastník kasačného konania nemá právo na náhradu jeho trov (§ 167 ods. 1 a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP). Ďalšiemu účastníkovi konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní nebola uložená žiadna povinnosť.

48. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.